

<p>Jak byste vlastními slovy popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí? Zkuste použít tak jednoduchá slova, aby vám rozumělo osmileté dítě (rozsah min. 900 znaků s mezerami).</p>	<p>Jak byste prostřednictvím pěti charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí popsali/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí (rozsah min. 900 znaků s mezerami)?</p>
<p>Já a příroda? Já = příroda. Již od malička mám velmi pozitivní vztah ke všemu živému kolem sebe. Nikdy jsem nedělala nic radši, než si venku hrála se zvířaty a starala se o ně, než pomáhala rodičům na zahradě, než s kamarády chodila ven nebo do lesa, kde jsme si stavěli bunkry, hrabali se v listí a hlíně, hráli na schovávanou a objevovali svět. Nevím, jestli je to jen tím, že jsem vyrůstala na malé vesnici, ale mám nekonečný pocit, že bych bez té zelené trávy, stromů, květin, kopců, řek a jezer, větru ve vlasech, studeného deště nebo teplých paprsků na kůži či zvířat po boku nebyla kompletní. Život ve městě má jistě své klady, ale já se vždy už nemůžu dočkat, až se vrátím domů a ruch velkoměsta vyměním za klid, ticho, harmonii a čistou krásu přírody kolem sebe. Dnešní svět se mění hroznou rychlostí a jen se bojím, až nám to vše Matka příroda vrátí. Vše to, jak se k ní chováme a jak ji ničíme. Protože ona nepotřebuje nás, my potřebujeme ji.</p>	<p>Po přečtení pěti charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí si uvědomuji, že bych možná v prvním zadání k popisu svého vztahu ještě ledaco dopsala.</p> <p>V samotném textu se objevuje věta, že „jsou vzácné případy, kdy mají lidé rozvinutých všech pět charakteristik“. Možná to bude znít namyšleně, ale mám pocit, že tak trochu do každé charakteristiky spadám, i když do některé více než do jiné. Má potřeba kontaktu s přírodou je opravdu vysoká. Když jsem přes týden v Brně ve škole, nemyslím na nic jiného, než na to, až přijedu na víkend domů a můžu být venku, na zahradě, v lese. Přes týden je mi aspoň malým uspokojením čas strávený třeba procházkou v parku, ale není to ono. Baví mě tam venku trávit čas, pozorovat okolí, stále se něco nového učit. Je to pro mne jak způsob odpočinku a relaxace, tak zábavy. Myslím, že má adaptace na přírodní podmínky je také vysoká. Od malička trávím čas venku a je mi jedno zda je teplo nebo zima, ráda jezdím pod stan/pod širák a venku se jen tak něčeho neštítím. Do přírody se ráda uchyluji i právě kvůli pocitu klidu a harmonie. Umím si zde odpočinout a urovnat si myšlenky, ráda pozoruji hru barev, tvarů a světél, té celkové propojenosti a řádu, což by mohlo vyjadřovat můj estetický postoj k přírodě. Etický postoj a environmentální vědomí bych zde tak trochu spojila v jedno. Již delší dobu se zajímám o environmentální problémy a jsem si plně vědoma, jaký důsledek může mít mě spotřební chování. Proto se dost snažím být odpovědná k životnímu prostředí: třídím odpad, ale ještě více se snažím svou produkci odpadů snižovat, nejím maso, snažím se kupovat lokální produkty a produkty z ekologického zemědělství, nikdy jsem neletěla letadlem, snažím se snížit přepravu autem. Soucítím s poničenou přírodou a ekosystémy a kdykoliv můžu, snažím se za ní bojovat.</p>
<p>Můj vztah k přírodě nebyl vždy stejný. Jen pár let zpátky mi byla víceméně lhostejná – ráda jsem v ní sice trávila čas, ale jinak jsem se o ní nijak zvlášť nezajímala.</p> <p>Výraznější obrat přišel asi před třemi lety, kdy jsem prožila celkem těžké, depresivní období. Během této doby jsem velmi často přemítala nad stavem tohoto světa, neustále jsem přemýšlela nad tím, proč zde musí být tolik utrpení. Všechno to přišlo zcela nenadále. Najednou jsem si uvědomila, že trpí lidé i příroda – a že systém, ve kterém žijeme, v podstatě ničí celou planetu.</p> <p>Během této “krize” se můj pohled na přírodu úplně proměnil. Začala jsem jí vnímat jako něco neuvěřitelného a fantastického – doslova jako zázrak, neopakovatelný a jedinečný, v nekonečném vesmíru. Začala jsem si vážit veškerého života (byť nemám dodnes ráda pohled na některé druhy hmyzu :D), více jsem si uvědomovala provázanost veškerého života, včetně toho mého, se vším ostatním – a zejména že přírodu nelze ničit bez toho, aniž bychom ničili sami sebe. Zkrátka jsem ji začala vnímat jako něco, co mě přesahuje a co zde bude i dávno po mé smrti. Začala jsem za ní být vděčná – natolik, že jsem připravená zásadně změnit svůj životní styl (chci skutečně bydlet na jedné planetě, nikoli na dvou, jak vypovídá má současná ekologická stopa). Sním o možnosti žít v harmonii s přírodou a v souladu s jejími rytmy.</p>	<p>1. Střední úroveň potřeby kontaktu s přírodou Necítím se dobře, když trávím čas pouze vevnitř, kdybych mohla, byla bych v přírodě častěji. Pěší turistika je mým nejoblíbenějším koníčkem. Jednoho dne bych chtěla bydlet v blízkosti přírody, spíše na venkově, než ve městě. Zároveň ale často vítězí moje lenost a pohodlí – v těchto případech vyhledávám přírodu zprostředkovaně, např. skrze dokumenty (zejména ty od BBC), naučná videa o permakultuře atp.</p> <p>2. Nízká adaptace na přírodní podmínky Nemám žádné zkušenosti, které by šly za čáru určité komfortní zóny. V přírodě bych si neporadila – neuměla bych rozdělat oheň, nepoznala bych co je jedlé a co ne (kromě velmi omezené znalosti jedlých hub), určitě bych se cítila velmi nepohodlně a např. za bouřky nebo tmy bych se hodně bála.</p> <p>3. Vysoká míra estetického postoj k přírodě Myslím si, že se z estetického hlediska se pro přírodu dokážu nadchnout opravdu hodně. Přírodní vjemy mají silný vliv na mojí náladu (i v negativním smyslu), přírodu obecně ráda ztvárňuji v “umělecké” tvorbě – malování, fotografování atp.</p> <p>4. Vysoká míra etického postoje k přírodě Zcela zjevně zastávám romanticko-spirituální postoj k přírodě, souhlasím ale i s partnerským postojem – život člověka má smysl, i on je součástí přírody, ovšem za předpokladu, že žije s přírodou v harmonii. V opačném případě popírá vlastní přirozenost, chová jako spíše jako symptom nemoci, který se přírodě “přihodil”, než jako její rovnocenná součást. Toto moje přesvědčení vychází z předpokladu, že člověk bez přírody přežít nemůže, ona bez něj ano. Jinými slovy pokud je vztah mezi nimi neharmonický, pak bude člověk vždy hrát submisivní roli, přestože se může dočasně zdát, že je tomu naopak.</p> <p>5. Spíše vyšší úroveň environmentálního vědomí Těžko se odhaduje, nechci si příliš fandit, problematika je příliš komplexní. Snažím se osvojit si takové chování, které minimalizuje dopady na přírodu, zároveň se ale ne vždy chovám v souladu s tímto přesvědčením. “Vysokou” úroveň env. vědomí jsem nakonec zvolila proto, že šetrnější chování vůči přírodě, o které se nyní snažím (třídění odpadu, redukce konzumu, snaha o nákup lokálních potravin, bezmasá strava atp.) mi nepřipadá dostatečné – jsem přesvědčená, že bude zapotřebí radikálnější změna životního stylu.</p>

<p>Přírodu obdivuji a ochraňuji od malička. Už ve školce jsem se byla schopná pohádat se s dětmi, které naschvál zašláply šneka. Přijde mi přirozené nechat žít. Příroda pro mě znamená domov. Něco krásného, divokého, nespoutaného, čistého a pravdivého. Příroda nedělá nic nadarmo a všechno zde má svůj smysl. Není chaotická, vždycky je ve všem řád a děje se to z nějakého důvodu. Někdo se přírody bojí, já ji ale přijímám takovou, jaká je. Pochopí mě ve všech mých názorech, náladách. Přijme mě takovou, jaká jsem, aniž by se ptala proč. Proč pláču, když mě nic nebolí. Proč se směju, když není čemu. Proč hledím stromy, když prostě jen jsou. Příroda je nejsilnější na světě a nenechá si líbit to, co se jí teď děje. Naivně si myslím, že ve své zlobě na lidstvo ušetří ty, kteří jí pomáhali. Protože věřím ve spravedlnost přírody. I když někdo umře, někdo další se zas narodí. Věřím v neustálý přenos a zachování energie, z člověka na člověka, z květiny na květinu, ze vzduchu a vody. Všechno má koloběh a my jsme jeho součástí. Když jsem v přírodě, jsem tam, kde mám být a kam patřím.</p>	<p>Řekla bych, že můj postoj k přírodě je podle mého popisu převážně estetický. Citlivě vnímám energii a život. Také mám pocit, že podle etického vztahu bych se měla zařadit do partnerského a romanticko-spirituálního vztahu k přírodě. Co se ale týče rozdělení do kácat X nekácat atp., vidím tuto problematiku dost propojeně s realitou lidí, tudíž nejsem nikdy jednoznačně jen na jedné straně. I když u mě skoro vždy převládá zachování přírody nad lidskými potřebami.</p> <p>Co se týče environmentálního vědomí, mám ho tak na střední úrovni. Vím, jaké hrozby jsou a jak jim můžu zabránit, ale co se týče omezování se v cestování, abych viděla druhou stranu světa, nejsem schopna odepřít si cestu letadlem. To raději budu omezovat své potřeby celý rok, nebo si koupím letenku s offsety jen abych viděla krásy Asie nebo Austrálie. Možná to částečně souvisí s potřebou kontaktu s přírodou. Vidím to jako svou slabou stránku, ale nemůžu si pomoci. Smyslovou adaptaci bych u sebe zařadila na střed, protože v přírodě jsem vyrostla a vím, jak v ní přežít nebo přespát. Neříkám ale, že bych se večer nebála.</p>
<p>Nevím, jestli mám všechny pocity, které budu reflektovat, přirozeně, nebo zda jsem se je naučil mít- přesto, pro účely této sebereflexe toto téma nebudu řešit a pojmu úkol jako prostý výčet.</p> <p>K přírodě mám poměrně dobrý vztah. Vždycky, když vejdou do lesa, pocítuji radost. Jsou samozřejmě i části přírody, ze kterých dobré pocity nemám- například, jsem- li nucen držet některé druhy hmyzu v rukách nebo když padnu celou nohou po koleno do bláta. Nicméně mám osvobozující pocit, když na mě prší v přírodě. Když můžu jen běžet po lesní cestě. Když jdu po městě a projdu kolem stromu, mám vždycky lepší náladu než pokud v okolí žádné nejsou.</p> <p>Samozřejmě, když jsem nucen v přírodě spát, necítím se pohodlně- pokud spím ve stanu, mám lepší pocit, a nejde jen o pocit bezpečí, ale i pocit komfortu- který bohužel at' chci, nebo ne, svým věčným pobytem v uzavřených prostorech zvětšuju, a čím starší jsem, tím méně mě láká spaní v přírodě. Pokud jde ale o krátkodobější pobyty, například celodenní bez přespání, tak ty vnímám většinou naprosto pozitivně ve všech ohledech. V podstatě jsem už od dětství v přírodě trávil hodně času, někdy nuceně, jindy dobrovolně, takže to v člověku asi nějak zakoření. Přestože jsem dřív neměl problém kácat stromy ani zabíjet hmyz, v posledních letech mi to nedělá moc dobře. Popravdě už ani rád nesekám trávu.</p> <p>Co se týče mého vztahu k životnímu prostředí (pokud to rozdělíme podle některých definic), je to spíše vztah naplněný pocity strachu a úzkosti- zejména v městské zástavbě. Strach z toho, co je a co bude a úzkost z toho, jak se na tom sám podílím.</p>	<p>Potřeba kontaktu s přírodou: Vyšší. Pokud jsem delší dobu mimo přírodní prvky, jsem spíše nevrlý, ale potom, co se do přírody dostanu, jsem mnohem spokojenější, šťastnější.</p> <p>Adaptace na přírodní podmínky: Vyšší. Umím v přírodě přežít a znám její zákonitosti. Samozřejmě mám své limity, ale kdo je nemá.</p> <p>Estetický postoj k přírodě: Střední. Moje vnímání přírody a jejích detailů je spíše naučené. V dětství jsem ho měl hodně rozvinutý, ale pak se nějak vytratil. Během studia jsem si ale začal všimát jednotlivých druhů, toho, jak rostou jednotlivé stromy a kde... začal jsem si všimát i dalších věcí. Je to ale spíše naučené- začal jsem si všimát (například detailů), protože jsem si všimát chtěl, ne proto, že by to samo od sebe přišlo.</p> <p>Etický postoj k přírodě: Pravděpodobně Partnerský, ale nejsem si jist, některých otázkách zřejmě i správcovský. Nedá se říct, že mám jednotný a v každé situaci stejný etický postoj k přírodě. Dost se liší můj filozofický postoj a můj reálný postoj- tedy ve chvíli, kdy by mi to způsobilo větší nepohodlí (například větve tlačící při hře už 15 minut do zad) nebo mi někdo řekne třeba- posekej trávu (tam mi vadí spíš likvidace hmyzu), nastává vnitřní boj.</p> <p>Environmentální vědomí: Střední až vyšší. Sám o sobě se příliš neúčastním akcí, které by přírodě pomáhaly (max. 1x-2x do roka), zároveň ale mám povědomí o problémech a rozhodně je nezlehčuji. Často o nich taky s kamarády diskutuji. Že bych žil k přírodě nějak extra ohleduplně, to se říct nedá- jsem masožravec. Sice ano, něco se dá vnímat jako uskromění- nepoužívám a ani nemám v úmyslu používat auto, v životě jsem letěl letadlem jen jednou, omezují konzumaci palmového oleje jak se jen dá, neplývám vodou a podobně- přesto to není podle mého názoru dost ani na to, abych byl průměrný. Takže opět, teoreticky vyšší, ale reálně asi střední.</p>

<p>Moje mamka považovala za důležité, abych měla odmala k přírodě kladný vztah. Kdykoli to šlo, brala mě a brácha na procházky, kde nám ukazovala stromy, květiny, hmyz, ptáky a zvířata. Vysvětlovala, co to je a jaká je toho úloha v přírodě. Proč je to nepostradatelné a zaslouží si to chránit, přestože je to třeba ošklivý pavouk. Podařilo se jí mně i bráchovi dát to nejdůležitější - uvědomění, že přestože stromy a rostliny nemluví, jsou živé to se a některé věci jim tak přirozeně mohou být nepříjemné, i když nám to nedávají najevo. V období puberty jsem se o přírodu sice zajímat přestala, ale pak jsem si znovu "vzpomněla" zvířata jsem milovala vždycky, láska k přírodě jako takové se prohloubila se studiem envira. Když si mám vybrat, jestli se zapojím do nějakého sociálního projektu nebo projektu, který se zabývá přírodou a zvířaty, vždy si vyberu to druhé. Mám pocit, že lidé se v našem světě vždycky mohou bránit a sebeprosazovat více než příroda a zvířata. Příroda je podle mě nádherná a mocná, zaslouží si obdiv a respekt. Čím jsem starší, tím raději se chodím jentak projít ven. Mám oblíbené místo, kam si chodím sednout na lavičku. Koukám se na stromy a v každém ročním období si nakonec všimnu něčeho krásného, co mě donutí se usmát, i kdyby můj den byl sebehorší. Jsem vděčná, že se na tu krásu mohu dívat a že tu mohu žít.</p>	<p>potřeba kontaktu s přírodou - nikdy jsem moc nechápala, proč někdo tak strašně touží po zahradě. Květiny doma nemám, jen ty, co mi někdo daroval a daří se jim přežít navzdory mojí péči. Pak jsem si uvědomila, že já sama jsem nikdy nouzi o kontakt s přírodou neměla. Dolehlo to na mě v časech, kdy se mi nakupily povinnosti a já neměla čas chodit ven. Byla jsem mrzutá, nešťastná a věděla jsem, že je to kvůli tomu, že mi téměř fyzicky chybí pobyt v přírodě. Tak třikrát týdně záměrně jdu alespoň do parku, prostě tam jen chvíli pobýt a dívat se.</p> <p>adaptace na přírodní podmínky – vzpomínám si, že když jsem byla menší a jezdila na tábory, bývala jsem nervózní z mokrých věcí, blížící se bouřky nebo nepříjemné zimy, nesnášela jsem chození do kopců. Na druhou stranu jsem milovala večery u táboráku, za to mi ty oběti stály. S postupem času se to úplně změnilo. Naučila jsem se, že příroda není nepřítel a že v českém lese určitě neumřu. Začala jsem to brát jako příjemná dobrodružství. Letos jsme byli s kamarády na dovolené a spali jsme většinu dní pod širákem. Kamarád říkal, že si vůbec neodpočal. Já jsem to měla úplně naopak, nikdy se mi neusínalo lépe. Navzdory všemu ale dodnes nejsem schopná vzít chlupatého pavouka do ruky a občas je mi nepříjemné, když se mi v rybníce boří chodidla do bahna. V lese se nebojím, ale v městských parcích a zarostlých místech občas ano. Není to však obava z přírody, nýbrž ze zlých lidí.</p> <p>estetický postoj k přírodě – v běžném denním shonu si krás přírody zas tolik nevšimnu, ale naučila jsem se každý den dívat na oblohu. Jen tak jdu po ulici a dívám se na modré nebe nebo i bílé a zatažené. Když vstanu, ráda se dívám z okna do zahrady. Pokaždé když jdu běhat, rozhlížím se kolem sebe a děkuji, že bydlím na místě, kde nemusím běhat jen po asfaltu. Ráda si přírodu fotím a obdivuju tu dokonalost, které člověk nedokáže docílit ani sebelepším algoritmem.</p> <p>etický postoj k přírodě – nejsem si jistá, co k tomu napsat. Nikdy jsem osobně nečelila žádnému zásadnímu rozhodnutí – zabít x nechat žít, posekat x nechat růst, v debatách, kde se rozebírá co s městskými trávníky, když si alergici stěžují na kvetoucí trávy zastávám názor, nechat je klidně růst, bratr trpěl celou škálou závažných alergií a to, že se bude člověk alergenům striktně vyhýbat vše jen zhorší. Dále si myslím, že zvíř je potřeba regulovat, protože člověk vytvořil nepřirozené podmínky a tak je na něm, aby vzniklé situace případně usměrnil. Stejně tak les je potřeba občas kácet, aby měly prostor nové druhy. Neměly bychom přírodu příliš uctívat a podřizovat se jí, ale neměli bychom být ani bezohlední. Měli bychom se učit, jak žít vedle sebe a spolu. Ještě mě napadá, že kdysi se mi zdály zarostlé plochy na sídlištích ošklivé a dnes mi přijde městská divočina krásná.</p> <p>environmentální vědomí – Nikdy bych nenechala v přírodě odpadky, nikdy bych jen tak nezatloukla do stromu hřebík. V lese nikdy nekřičím a snažím se nešlapat po borůvkách, nekopu do hub. Nikdy bych nezlehčovala jakýkoli environmentální problém, naopak, občas se kvůli tomu, co vím, dost trápím. Na druhou stranu létám letadlem, ačkoli vím, že je to špatné. Když je alternativa, snažím se nelétat alespoň po Evropě. Ale říkám si, že život je jen jeden a na některá vzdálená místa se toužím podívat a jinak než letadlem to nejde. Třídím odpad a sbírám si do kelímku baterky, které nosím do sběrného dvora. Nikdy nenechávám rozsvíceno a sprchovat se snažím co nejrychleji. Nedaří se mi efektivně řešit nákup potravin a plastové obaly. Nedaří se mi úplně přestat jíst maso, sýry a vajíčka. Obdivuji lidi, kteří to dokážou a cítím se vedle nich provinile. Snažím se kupovat české ovoce, ale miluju banány. Víím, že oproti většině dělám víc, ale víím, že je to pořád málo a občas mě to trápí. Přiznávám, že málokdy šířím environmentální povědomí, nebaví mě se před ostatními obhajovat. Vůbec nevím, jestli to vše popisuju správně, taková sebereflexe je hodně těžká.</p>
<p>Mám rád přírodu. Mám rád stromy, rád se procházím mezi nimi. Poslouchám vítr a zpěv ptáků a jindy zase jen sleduji cestu ubíhající mi pod nohama. Rád cítím vlhký vzduch po ránu na tváři a nemohu se dočkat prvních slunečních paprsků, jež zahřejí mé tělo. Cítím se svobodný obklopen bujností života, který každý sám za sebe přispívá harmonii celku. Jen když horká krev pulzuje mi v žilách a zadýchaný spočinu v tichu na vrcholu hory, pak jsem se všim smířený. Jsem příroda! Příroda je mnou! Má úloha není o nic důležitější než úloha medvěda nebo racka. Nejsem ani pečující zahradník, ani nelitostný bachař. Jsem spojený s nitrem vesmíru, duší přírody. Vše je mým sourozencem vydaným napospas utrpení a lásce. Miluji oblaka, jsou to moji učitelé. Učí mne pomíjivosti a koncentraci v jednoduchost. Voda, třítící se o skálu je komorním zpěvem svobodného živlu. Mám rád přírodu. Je to má matka a já jsem vděčně krmem z jejího prsu života.</p>	<p>První charakteristikou je potřeba kontaktu s přírodou: Dle mého pocitu mám tuto potřebu vysokou, ale realita se jeví opačně – nemám žádné pokojové rostliny ani domácí zvířata. Většinu času trávím v městském prostředí, nenavštěvuji parky ani nechodím na procházky. Jediný můj kontakt s přírodním prostředím nastává při nepravdělném tréninku na kole, běhu nebo lezení, případně při návštěvě prarodičů. Další charakteristikou je adaptace na přírodní podmínky: jelikož jsem absolvoval dlouhé pěší treky v samotě i horolezecké výpravy do hor, víím, jaké okolnosti mohou nastat a asi i jak se s nimi vypořádat. V neznámém prostředí savany, pouště nebo tropického lesa bych byl asi bezradný. Dalším bodem je estetický postoj k přírodě: zastávám názor, že příroda je esteticky dokonalá. Lidstvo jako součást přírody a přírodní kreativity se z tohoto pojetí estetiky nevyjímá. Čtvrtým bodem je etický postoj k přírodě: mým základním poznáním z přírody je lhostejnost, tedy z toho vyplývá i má lehce cynická etika. Můj život je stejně cenný jako třeba život jednoho stromu. Ke všemu je třeba přistupovat se stejnou úctou. Poslední charakteristikou je environmentální vědomí: raději řeknu, že je jen středně vysoké, protože pokud půjde o nějakou mojí malou sobeckou jednotlivost, jsem ochotný se studem podstoupit tu hanbu a třeba si i koupit produkt vyrobený v Asii.</p>

<p>Môj vzťah k prírode by som rozdelila asi na dve časti, ktoré sa líšili počas môjho detstva, a potom počas puberty a dospelosti. Ako dieťa som bola vždy rada vonku - nechodila som teda do divokej prírody, skôr to bolo len v rámci našej obrovskej záhrady a blízkeho hospodárskeho lesa, ale ako malému dieťaťu, ktorému všetko príde obrovské, mi tieto miesta bohate stačili na všetky dobrodružstvá. Na objavovanie hmyzu, blata či dažďoviek. Vždy to však končilo večerným kúpeľom a spaním v posteli. Stanovanie vonku spočítam aj dnes - v 25. roku života na prstoch na rukách, ale zlepšujem sa. Nemám veľmi potrebu chodiť do lesa, akože rada tam pôjdem napríklad so psom, ale ideálne ak neprší a nie je moc zima. Už mám teda dobrú obuv aj oblečenie, tak z toho nemám takú paniku ako predtým, ale radšej sa prírode venujem inak. V rámci aktivizmu som už na základnej škole pochopila, že niečo robiť musíme, ale až na vysokej škole som tak naozaj začala robiť. Zmysel vidím v aktivizme za globálnu klimatickú spravodlivosť - pretože si myslím, že téma klimatickej zmeny je politická, nestačí len chodiť rád do prírody, ale vidieť svet v komplexných súvislostiach. Že s tou divokou prírodou, ktorú chceme chrániť nakoniec súvisí aj to, ako vyzerá práca či výroba v spoločnosti.</p>	<p>stredná potreba kontaktu s prírodou ako dieťa som ju mala vysokú - počas puberty poklesla - a teraz sa zase navyšuje, pomaly, ale isto - myslím, že s týmto súvisí aj potreba mať doma džungľu pokojoviek, psa, s ktorým každý deň trávim niekoľko hodín prechádzkami, ale aj neustále snívanie o záhradke.</p> <p>nízka až stredná adaptácia na prírodné podmienky počas posledných rokov som vďaka chodeniu na klimakempy pochopila, že nie som z cukru, že prežijem spať bez stanu hoci aj na koľajách, ak je to súčasť protestu - keby ste sa ma na to spýtali pred piatimi rokmi, vysmejem vás - zatiaľ si pomáhám vychytávkami z outdoorových obchodov, ktoré beriem ako doživotnú investíciu.</p> <p>stredná až vysoká estetická úroveň okrem rastlínok v byte veľmi oceňujem napríklad pútnictvo - časť jednej vysnenej trasy som si prešla na Erasme pred dvomi rokmi, budúcu jar ju už plánujem prejsť celú - meniaci krajina pozdĺž oceánu je nepopísateľný zážitok.</p> <p>vysoká etická úroveň myslím, že sa pohybujem na úrovni partnerstva s prírodou - resp. chcela by som sa - vo vlastnom živote sa naozaj snažiť robiť dostatok, ale vždy s myšlienkou, že individuálna rovina prírodu nespasí - snažím sa brať ju ako rovnocennú vo svete s nami, aj keď sa momentálne nachádzame skôr v snahe ju riadiť.</p> <p>vysoká úroveň environmentálneho povedomia každodenné pocity environmentálneho žiaľu až zúfalstva myslím hovoria za všetko.</p>
<p>Prírodu nesmierne obdivujem, je pre mňa magická a nepochopiteľná v tom, aká je rozmanitá. Je pre mňa zdrojom relaxu a duchovného prežívania, takmer ako pre veriacich kostol. Som fascinovaná princípmi, na ktorých funguje, ako všetko spolu súvisí a presahuje ľudské chápanie. Aj preto mám veľkú potrebu chrániť životné prostredie a venovať pozornosť tomu, čo sa v prírode a s prírodou deje. V posledných rokoch ma trápi nedostatok prístupu k voľnej prírode, to, čo sa mi ponúka v Brne ma nenaplnia rovnakými pocitmi, ako keď sa túlam po horách u nás doma. Upravená mestská zeleň mi nič nehovorí a dávam prednosť horám pred rovinami, ktoré ma tu obklopujú. Uprednostňujem voľnú a divokú prírodu pred človekom upravenými záhradami a parkmi. Som prieskumník a obdivovateľ prírody, ktorý nikdy nemá dost jej zázrakov. Už teraz sa teším ako cez víkend vyrazím na hory. Dúfam však, že nebude pršať, nie som typ dobrodruha, ktorý si bezstarostne vyrazí do nečasu.</p>	<p>Podľa piatich charakteristík sa definujem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1, potreba kontaktu s prírodou – stredná potreba; som skôr víkendový turista a nie vždy mám potrebu kontaktu s prírodou, pociťujem ju hlavne pri dlhšej absencii kontaktu, nenavštevujem ju pravidelne 2, adaptácia na prírodné podmienky – stredná adaptácia; neprežívam stres z nereálnych hrozieb, ani štitivosť k zvieratám, či prírodnej „špine“ ako blato, a mám aj základné povedomie o tom, čo sa dá v prírode zjesť bez následkov, no prežiť niekoľko dní v prírode bez vybavenia by som nezvládla, navyše nepriaznivé počasie prudko znižuje moje pohodlie 3, estetický postoj k prírode – vysoký; to je presne môj typ, obdivovať a skúmať všetko, čo žije a existuje ☐ 4, etický postoj k prírode – môj postoj je asi najbližšie k romanticko-spirituálnemu; ľudia majú podľa mňa malé právo zasahovať do prírody a vôbec žiadne právo niečo ničiť, či úmyselne poškodzovať len kvôli vlastnému zisku 5, environmentálne vedomie – stredné až nízke; síce si uvedomujem všetky dopady a súvislosti, som úplný introvert a nedokážem sa prinútiť do nejakého aktivizmu mimo môjho súkromného života; mením svoj životný štýl a snažím sa nezanechávať veľkú stopu na životnom prostredí, ale neverím, že sa niečo môže zmeniť bez sebareflexie celej spoločnosti, takže ma nezmyselnosť vlastného enviro-správania niekedy privádza až k ľahostajnosti

<p>Už odmalička vnímam prírodu ako niečo krásne a jedinečné, čo nás obklopuje a čo treba všetkými silami chrániť. Ako mestské dieťa som si ju začala uvedomovať hlavne na prázdninách u babky, ktorá býva na dedine. Chovala veľa zvierat, o ktoré sme sa so sesternicou starali spolu s ňou. Keď bola na dedine žatva, babka nám dohodla odvoz na kombajne, zapájala nás do pestovania zeleniny na záhrade, dojili sme s ňou kozu. Myslím, že hlavne tieto silné zážitky mi pomohli vytvoriť si pozitívny vzťah k životnému prostrediu, ktorý trvá dodnes. Keďže žijem v meste, uvedomujem si, ako sme obklopení betónom a nevážime si to málo zelene, ktoré v mestách máme (viď spílenie posledného stromu pred hlavným nádražím, množstvo vykácanych stromov rôzne po meste...). Aj keď mám prírodu rada, neviem si predstaviť, že by som bývala na dedine. Zvykla som si na možnosť mať k dispozícii výhody, ktoré ponúka mesto, aj za cenu dispozície zelene iba na výletoch do lesa, ktoré sa snažím podnikat čo najčastejšie.</p>	<p>Ako už bolo napísané v zhrnutí týchto piatich charakteristík, nie je jednoduché sa do nich "zaškatulkovať" a tak svoj vzťah k prírode preniesť na určitú škálu, ktorá vie vypočítať náš vzťah k prírode a životnému prostrediu. Pri čítaní jednotlivých charakteristík som si v hlave podvedome premýšľala, ako sa dajú aplikovať na mňa. v prvej - potrebe kontaktu s prírodou - som si hneď spomenula na svoju izbu plnú rastlín, ktorou sa pravdepodobne snažím kompenzovať nedostatok času na chodenie do lesa. Nie je to pre mňa plnohodnotná náhrada prírody, no je to lepšie ako nič. To, že nechodím tak často do lesa a do divokej prírody je možno spôsobené aj tým, že nie som veľmi adaptovaná na prírodné podmienky. Neviem, ako rozložiť oheň, bez stanu som v prírode ešte nespala a sever bez kompasu určím len veľmi ťažko. Zato estetické vnímanie prírody mám vyvinuté dobre. Nad lístkom spadnutým zo stromu sa viem pozastaviť aj na niekoľko minút a šum mora viem počuvať kľudne hodinu v kuse. Čo sa týka etického postoja k prírode, mám ekocentrický názor. V otázke environmentálneho vedomia som tak trochu ekoterorista. Ak sa niekto správa neekologicky pred mojimi očami, vždy ho na to upozorním a snažím sa mu vysvetliť, prečo by svoje správanie mal zmeniť. Nie vždy moje slová padnú na úrodnú pôdu, no nedá mi to aspoň to neskúsiť.</p>
<p>Příroda je moje matka. Dala mi život, a proto ji mám ráda. Snažím se o její ochranu a obecně o to, aby se měla co nejlíp. Ona mi za to na oplátku dává spousty možností, jak prožít hezký život. Máme spolu myslím hezký vztah, i když občas se na mě zlobí. Některé věci, které jí dělám, se jí nelíbí. Pokud znečišťuji její řeky, zlobí se. Když ničím její půdu, zlobí se. A když znečišťuji vzduch, který mi dává, abych mohla dýchat, zlobí se samozřejmě taky. Ale když dělám věci jí a ve výsledku i mně prospěšné, umí mě pochválit. Myslím, že v našem vztahu je ona ta křehčí, ta, o kterou by mělo být pečováno. Ztrácí síly, které měla na začátku, než si pustila do svého života lidi. A proto musí být teď lidi ti, kteří jí je vrátí. Můj vztah k ní je velmi blízký, ale nevyrovnaný. Občas si říkám, že to co zrovna dělám je pro mě v daném okamžiku to nejlepší, ale pro ní ne. Tehdy nastává rozpor v našem vztahu, kdy se musím zastavit a říct si, jestli je tenhle momentální prožitek pro mě důležitější než její zdraví.</p>	<p>Vlastně se hodně vidím v uvedeném prvním příkladu. Jsem podle mě člověk s vysokou potřebou kontaktu s přírodou, protože každý čas strávený mimo hluk města a uvnitř klidného lesa nebo u tekoucí řeky, je pro mě hodně příjemný. „Trpím“ spíše nižší adaptací na přírodní podmínky. Jak tam slečna popisuje někoho, kdo je rád v přírodě, ale radši někde v zaplacené chatce než ve stanu, tak to jsem přesně já. Ano, poznat přírodu, ale tehdy, kdy já chci a když zrovna třeba strašně neleje. Považuji se za milovníka přírody, ale přežít v ní bych asi déle jak pár dní neuměla. Estetická úroveň je u mě asi spíše na vyšší úrovni, umím ocenit krásu lesa a její barevnost ve mně vyvolává klid a zároveň obdiv. Považuji se za člověka s vysokým etickým cítěním, pokud se bavíme o životním prostředí. A rozhodně bych vybírala nekáčet, nesekat, nestřílet, netrávit, nechat žít i být. A environmentální vědomí mám vzhledem k oboru, který studuji spíše vyšší.</p>
<p>Abych mohl popsat svůj vztah k přírodě, musím rozlišit mezi Přírodou a přírodou. Jako Přírodu vnímám celý svět, jako princip, který utváří všechnu realitu. Synonyma pro Přírodu jsou pro mě v tomto kontextu např. svět, realita, tao, bytí, přirozenost, matka Příroda, existence, vesmír. Jako přírodu pak vnímám jednotlivé projevy této „sily“. Vztah mezi mnou a Přírodou tedy vnímám jako vztah mezi mnou a realitou jako takovou. Popsat tento stav by bylo velmi komplikované. Životní prostředí pak vnímám tak, jak je běžně chápáno, tedy jako vztah ke svému okolí. Čím jsem starší, tím více významu svému okolí přiřadím a snažím se o co nejharmoničtější vztah. To se projevuje především tak, že se snažím své okolí co nejméně poškozovat (to především nepřímo – odpovědnou spotřebou) a pokud možno ho zlepšovat (především přímo – činností na zahrádce, uklízením odpadků z lesa apod.). Svůj vztah k přírodě/životnímu prostředí bych nijak neškatulkoval, vnímám se především jako člověk žijící „uvnitř světa“, jakékoliv oddělení je iluzí.</p>	<p>Ne úplně snadno dokážu přesně rozlišit svůj vztah k přírodě na základě daných charakteristik, protože se často vzájemně prolínají. Např. potřeba kontaktu s přírodou pro mne úzce souvisí s adaptací na přírodní podmínky, resp. moje dobrá adaptace na př. podm. podmiňuje možnost být v dostatečném kontaktu s přírodou. Tím konkrétně myslím, že moje potřeba kontaktu je poměrně silná a proto nežiji někde v paneláku, ale v menším starém baráčku s velkou zahradou. Proto, abych mohl takto žít, tak se musím umět dostatečně adaptovat – např. co se týče kolísajících teplot (baráček rychle promrzne), každodenní nutnosti si naštipat dříví a rozdělat oheň, chození na venkovní záchod apod. Z estetického hlediska vnímám přírodu jako studnici toho opravdového, ryziho. Příroda mě dokáže upoutat a uchvátit víc, než jakékoli umění. A to se promítá i do mého etického vztahu k přírodě. Sama příroda nejlépe ví, jak to má být a pokud do ní nějakým způsobem zasahujeme, musíme aplikovat „šetrné“ a „přírodě blízké“ postupy. O environmentálním vědomí se myslím nemusím moc rozepisovat, asi všichni studenti naší katedry ho mají vysoké a uvědomují si environmentální souvislosti.</p>

<p>V přírodě jsem moc ráda. Ráda v ní běhám, chodím na výlety, zastavuji se na hezkých místech a místech s výhledem. Občas si do ní chodím i čist a taky v ní jím (ale neodhazují odpadky). Ráda se na ni jen tak dívám. Příroda je pro mě vlastně tak důležitá, že abych v ní mohla pravidelně být, nechci nikdy bydlet uprostřed města, ale na konci. Některé věci v přírodě ale úplně ráda nemám. Například brouky. Nevadí mi všichni brouci a ne vždycky, když ale spím pod širákem, bojím se, že po mně v noci něco poleze. Vadí mi taky dlouhý déšť a velká zima. Když mám být delší dobu v přírodě a nemůžu se schovat někam pod střechem, kde bych si mohla usušit oblečení na topení a zahřát se, musím být dobře připravená. Nesnáším mokré boty a moc dlouho v nich nevydržím, proto vždycky nosím dvoje, pohorky a tenisky, a taky hodně oblečení, kdyby mi byla zima. Můj batoh tak často vypadá spíš jako balvan, který byste chtěli z cesty odvalit, než ho celou dobu nosit s sebou.</p> <p>O životním prostředí přemýšlím jinak než o přírodě. Myslím si, že ho my lidé hodně ničíme a znečišťujeme. Ne, že bychom to nedělali i v přírodě, ale příroda je pro mě něco, co je mnohem dál od lidí. Jsou to třeba hory nebo lesy, kde lidi moc nepotkáte. Životní prostředí je spíš blíž k městu nebo je to přímo město, je v něm špatný vzduch, moc světla a hluku, jsou v něm továrny, auta, jedovatá pole, hory odpadků, elektrárny... Taky jsme v něm ale my, všichni v něm žijeme a žije v něm taky mnoho zvířat a dalších bytostí. A tak, aby se nám v něm žilo lépe, snažím se životní prostředí neničit a neznečišťovat. Nejezdím proto autem, ale tramvají. Auta totiž do vzduchu vypouštějí z výfuku plyny, kvůli kterým se nám i v přírodě špatně dýchá. Taky nejím maso, zvířata totiž potřebují výběh a jídlo, kvůli tomu ale lidi kácí stromy. Musejí pro zvířata někde na poli vypěstovat kukuřici a musejí zvířata někam vypustit. A snažím se nevyhazovat moc odpadků, aby se ta hora odpadků, které lidi vyhazují, tak nezvětšovala. Kupuji si proto hlavně čerstvé jídlo a ne to zabalené v krabicích a sáčcích a kupuji jenom to, co opravdu</p>	<p>Po nastudování pěti charakteristik lidského vztahu k přírodě a životnímu prostředí ve svém popisu vidím hlavně potřebu kontaktu a přírodou, která je vcelku vysoká, a adaptaci na přírodní podmínky, která je, ač bych chtěla říci alespoň středně vysoká, spíše nízká. Pod stanem a pod širákem sice spím, svoje slabosti při adaptaci na přírodu se však snažím aktivně snižovat například pomocí outdoorového vybavení. Estetický postoj k přírodě je v mém popisu vidět taky, třeba když mluvím o tom, že přírodu ráda jen tak pozoruji nebo se zastavuji na hezkých místech, místech s výhledem, je ale spíše marginální. Etický postoj a environmentální vědomí si spojuji především se životním prostředím a reflektuji tak rozdíl v konotacích mezi přírodou a životním prostředím, což se shoduje s četbou. Environmentální vědomí mám, doufám, vysoké. Etický postoj k přírodě ve svých slovech také nalézám, stejně jako estetický postoj však spíše marginálně, třeba když říkám: „a žije v něm taky mnoho zvířat a dalších bytostí.“</p>
<p>Přírodu mám spojenou se slovem domov a to v mnoha významech. Zatímco zemědělská krajina mi připomíná dětství, lesy mám spojené především s Bohem. Na polích se odehrávala většina mých (nejen) dětských her – od výletů na kole, přes stavění sněhových zámek až po oslavu kamarádčiných osmnáctých narozenin na stohu. Lesy mám zase spojené s letním táborem, smůlou nalepenou na nohách, spoustou hvězd a tichem, ve kterém se dal zažít pro mě neopakovatelný dialog právě s Bohem.</p> <p>Zajímat se o fungování přírody a její ochranu jsem ale asi nezačala kvůli pěkným zážitkům. Za dobrý příklad vděčím především tátovi, který chtěl být podle svých slov vždycky zemědělec - a ačkoliv mu to nakonec úplně nevyšlo, vynahradil si to vlastněním tří zahrad a několika včelstev. Byť nároky na proenvironmentální chování by v mnoha případech asi nesplnil, jeho respektující a zároveň ochraňující vztah k přírodě pro mě vždycky byl (a doteď je) velkou inspirací.</p>	<p>Řekla bych, že potřebu kontaktu s přírodou mám vysokou, od doby co jsem se přestěhovala do Brna mě občas přepadne pocit, že ještě chvilku budu ve městě a určitě se z toho zblázním - což si dostatečně vynahradím nejspíš až v létě. O svých kompetencích moc velké mínění nemám, nikdy jsem se nedostala do situace, ve které bych se o sebe musela delší dobu v přírodě postarat. Na druhou stranu mi nevadí zmoknout, brodit se bahnem, spát po širákem nebo zkoumat žížaly. Estetika bude u mě dominující charakteristikou, obecně asi věci vnímám hodně vizuálně. Zároveň mám tu výhodu, že za krásami přírody nepotřebuju jezdit do Alp, ale k několikahodinovému štěstí mi často stačí jenom hodně zajímavý odstín modré oblohy. Etický postoj k přírodě je pro mě důležitý, ale taky hodně komplikovaný. Tím ideálem je právě respektující a zároveň ochraňující vztah – přičemž si ale momentálně myslím, že příroda je v tom vztahu vždycky ten silnější a chytřejší. Obzvlášť po zhlédnutí filmu Planeta Česko si pořád kladu otázku, jak vůbec do přírody zasahovat a jestli jí někdy zvládneme pomáhat, abychom jí přitom ještě víc neubližovali. Environmentální vědomí mám pravděpodobně vyšší než průměrné - to asi v rámci kurzu není žádné překvapení. Environmentální postoje jsou ale v mém případě založené mnohem více než ostatní složky vztahu k přírodě na něčem racionálním (aspoň tak to vnímám, reálně kdo ví). Každopádně jsem minimálně při čtení Šestého vymírání něco jako environmentální úzkost prožívala, teď už cítím asi spíš vztek a smutek nad tím, že to naše lidské vymírání nemůže být trochu důstojnější.</p>

	<p>Potřeba kontaktu s přírodou: Od malinka jsem byla v přírodě často, nejhezčí dětské vzpomínky jsou z lesa, kde jsme s babičkou a sestrou stavěly chatky pro trpaslíky, houbařily, nebo se jen tak procházely. Přírodu jsme ale měli i doma, můj tatka patřil mezi významné české herpetology (mezi jeho největší úspěchy patří prvotinství v rozmnožení zmije gabunské -<i>Bitis gabonica</i> v ČR), měli jsme tak doma (panelový byt) i 60 jedovatých hadů. I nám ale pořizoval nejrůznější domácí mazlíčky jako americké veverky, pískomily, nespočet krečků a myši, kočky, psy, kanárky, králíky atd.. Zvířata proto miluji od malinka, nejvíce však koně. Díky nim jsem od 11 let byla skoro neustále venku, ať už s nimi na vyjíždkách po lesích nebo loukách, nebo třeba jen v okolí statku, který jsme museli udržovat, když jsme chtěli jezdit. To mi vydrželo do dnes. Když nejsem delší dobu venku (ať už z důvodu roztržitého obratle a nutnosti zůstat na lůžku, nebo kvůli přípravě na státnice a psaní bakalářské práce), jsem z toho smutná, nervózní a podrážděná.</p> <p>Adaptace na přírodu: Myslím si, že má úroveň adaptace je na celkem slušné úrovni. Pohyb v terénu mi nedělá problém, rozdělat oheň dokážu, stanuji moc ráda a vím jak rozeznat borůvky od vraniho oka. Na druhou stranu termoregulace se mému častému pobytu v přírodě vůbec nepřizpůsobila, je mi věčně zima. Na to jsem ale vybavená kvalitním termoprádlem, které nosím tak od října do března :D</p> <p>Estetický postoj k přírodě: Podle mého názoru na světě není nic krásnějšího než podzimní projížďka na koni lesem. Ty barvy, vůně, hra světla a stínu, to je něco unikátního. Nádherné jsou bučiny, jejichž lesklé šedé kůry jsou v kontrastu s barevným listím. Stejně tak ráda mám ale i lesy smíšené i jehličnaté, ale bučiny tvoří Krušné hory, které znám docela dobře a ráda se do nich vracím. Avšak autorem zmíněné jezení vlasů na krku a cítění energie je něco, co jsem asi ještě nepocítila</p> <p>Etický postoj k přírodě: Snažím se být pro-environmentální, nelíbí se mi velkochovy, pěstování palmového oleje a plochách vykáčeného deštného pralesa, ani třeba divoká zvířata v cirkusech. Pravda ale není černobílá, takže třeba otázka kácet X nekácet by měla být vždy rozhodována lidmi, v jejichž kompetenci je zvážit všechny klady a zápory obou možných situací.</p> <p>Environmentální vědomí: Myslím si, že environmentální vědomí mám, snažím se být k přírodě šetrná a trápí mě, když se tomu někde neděje, přestože by byla náprava tak jednoduchá. Je ale pravda, že mám staré Clio, které sice moc nevyužívám, ale myslím si, že patří právě do těch 10% aut, které tvoří až 50% emisí škodící kvalitě ovzduší. Jsem ale pro zpřísnění těchto regulí, ano, doplatili bychom na to především my, chudí lidé, kteří nemáme na koupi nového auta, ale pro obecné blaho je tento krok jistě krok tím správným směrem.</p>
<p>Můj vztah k přírodě je velmi kladný, v některých případech bych se odvážila říct, že je až přehnaný. Jsem hodně ochránářská a citlivá vůči zvířatům - a nemusí se jednat pouze o domácí zvířata. Celkově ráda trávím čas v přírodě [nebo spíš s přírodou?] - trávím hodně času na horách či venku. Příroda je pro mě cokoliv, kde se cítím dobře, můžu se bezproblémově nadechnout a necítím se prázdně. Příroda je pro mne čerstvý vzduch. Poslouchání dešťových kapek, které bojují s parapetem. Zapálení si ohně. Chodit bosy v potoce. Využívání přírodních zdrojů. Ráda objímám stromy. Na druhou stranu mám z přírody i strach. Vadí mi silný vítr. Zvuky blesků. Mám strach být sama uprostřed temného lesa. Miluji chodit do přírody také kvůli fotografování, které je mým osobním obrovským koníčkem. Tudíž kamkoliv jdu, vše fotím - a to především z důvodu, že se snažím zachytit to, co vidí mé oči - jinými slovy řečeno se přesunout od abstraktního ke konkrétnímu.</p>	<p>Na základě nastudované četby jsem dospěla k tomu, že si přijdu jako člověk, u kterého převládá více druhů zároveň. Někdy se zdám jako člověk estetický, v jiných případech zase jako ten, který potřebuje být s přírodou neustále v kontaktu. Pokaždé, co se cítím mizerně, uteču do přírody. Zároveň také, když se cítím krásně chci tento pocit sdílet s přírodou. Myslím si, že se každý z nás dokáže najít ať už méně či víc v každém ze zmíněných bodů. A možná jen popíráme skutečnost, že se dokážeme najít pouze jen v jednom typu projevu. Kdybych měla srovnat své myšlenky a pohled k přírodě s povinnou četbou, lze vidět, že se mohu začlenit do více rysů zároveň. Budu upřímná a řeknu, že mě to znervózňuje a dělá nejistou. Možná to s tím vůbec nesouvisí, ale znamená to, že snad nejsem natolik vyrovnaný člověk, jak si myslím? Proč se vlastně nedokážu přirovnat pouze k jednomu bodu? Víím jen, že mé vnímání přírody je součástí spektra, který zahrnuje opravdu širokou stupnici pocitů i pohledů.</p>

Přírodu mám ráda, ale nemůžu říct, že jsem ji měla ráda vždycky stejně. Když jsem byla malá, nechtěla jsem ani příliš chodit ven. Bavily mě procházky ve školce s ostatními dětmi, ale proto, že jsem si s nimi mohla hrát, než proto, že jsme si šli konečně hrát ven. Hádám, že jsem se celkově venku necítila příliš dobře. Nechodila jsem ani často ven, když už jsem byla starší a chodila do školy. Pamatuju si ale, že mě mamka vždycky učila, že do přírody (na zem) se nikdy neodhazují odpadky, že ty patří do koše. A tak jsem párkrát vynadala nějakým jiným dětem, které jsem viděla odhazovat papírky na zem. A s bráchou mě bavilo brodit se místním potůčkem, ale hlavně proto, že vedl kolem chatky, kolem kterých jsme se museli proplížit a bylo to celé jako nějaká bojovka. Až ve škole, když jsem byla starší, jsem se v přírodovědě dozvíдалa postupně o tom, že v přírodě žije spousta různých rostlin a zvířat a že je třeba je chránit. Myslím, že mi to ani předtím nedocházelo. A měla jsem tedy pocit, že to tak má být, že k přírodě se máme chovat hezky a chránit ji. A to všichni bez výjimky. A teprve potom jsem si začala přírodu více všímat. Dneska mě trápí, když vidím, jak lidé bez mrknutí oka přírodu ničí. Přírody si také více vážím a více si užívám i její krásy. Výšlap na hory už nejsou pro mě nuda a prakticky povinnost, protože jdou všichni ostatní. Teď si ho užívám a jdu na něj ráda. Vychutnávám si krajinu, stromy okolo, půdu pod nohama a nebe nad hlavou. Místo dřívější nudy mi příroda přináší klid a pocit naplnění.

Po přečtení zadané kapitoly bych svůj vztah k přírodě popsala na základě pěti charakteristik takto: potřeba kontaktu s přírodou spíše nízká, adaptace na přírodní podmínky nízká, estetický postoj k přírodě střední, etický postoj k přírodě spíše vysoký a environmentální vědomí vysoké. I když studuju environmentální studia a mám nějaké environmentální vědomí a etický postoj k přírodě („k přírodě se máme chovat hezky a chránit ji. (...) Dneska mě trápí, když vidím, jak lidé bez mrknutí oka přírodu ničí.“), moje adaptace na přírodní podmínky a potřeba kontaktu s přírodou jsou spíše nízké: „Hádám, že jsem se celkově venku necítila příliš dobře.“ Můj estetický postoj k přírodě se projevuje především oceňováním její krásy: „Přírody si také více vážím a více si užívám i její krásy. (...) Vychutnávám si krajinu, stromy okolo, půdu pod nohama a nebe nad hlavou.“ Je tedy vidět, že můj vztah k přírodě a životnímu prostředí je rozporuplný a rozmanitý podobně jako u mnoho dalších lidí a nejde ho vtěsnat do jedné kategorie.